

De ideeënwereld van Margot Homan

■ BEELDHOUWKUNST door BERTJAN TER BRAAK

AMSTERDAM, maandag „Het is de verbijsterende mogelijkheid een scala van bewegingen in één moment te vangen.” Zo omschrijft de Tilburgse beeldhouwster Margot Homan haar fascinatie met haar werk. Wie om haar beelden heen loopt, ziet meteen wat ze bedoelt: de trefzekere detaillering, de beweging in het marmer of brons, Homan legt het loepzuiver vast.

Dat registreren is de eindfase van een lang proces. Want ze werkt als het ware van binnen-uit, zelden is een gelijkend portret de bedoeling. Vertrekpunt is een idee dat, zoals zij

zegt, „vaak lang in mijn innerlijk sluimert”. Wanneer dat op een gegeven moment 'rijp' is geworden, kan zij ermee aan de slag, kan ze gaan schetsen, in klei modelleren.

Zo wilde zij in *Sonate* hoop en verlangen uitdrukken. *Sonate* is een beeld van een vrouw die omhoog reikt naar de wolken, waar zich een gezicht in vormt.

Homan wijst op de rug van de vrouw: „De vraag was hoe ik verlangen kon weergeven in een rug. Door deze een bepaalde welving te geven, in de richting waarin het gezicht kijkt, heb ik dat voor elkaar gekregen.” Het reiken naar de wolk, per definitie een ongreepbaar iets, verbeeldt de hoop. „Zo'n wolk ontstaat, beweegt. Ook dat wil ik vangen.”

Harmonie staat voor Homan centraal. „Elk mens heeft goede en slechte ervaringen. Daarin wil ik een balans creëren. Dat moment, die helderheid, daar gaat het me om.” Haar figuren hebben dan ook vaak een serene uitdrukking in het gezicht.

Torso, een



■ Margot Homan: „Orde scheppen uit chaos, dat prikkelt me.”
FOTO: RICHARD MOUW

krachtig brons van een man, heeft een fellere blik in de ogen. „Ik tast natuurlijk de grenzen af. Driften zijn op zichzelf goed, maar moeten in toom worden gehouden. Ik heb *Torso* ook horentjes gegeven, dat ontstond op een zeker moment als vanzelf. Door de dubbele betekenis ervan krijgt het beeld extra lading.”

Moeizaam

Een dergelijk ontwikkelingsproces kan wel eens wat moeizaam verlopen, vertelt ze. „Want het beeld moet uiteindelijk zo dicht mogelijk bij mijn wezen liggen.” Homan zegt zich nog steeds te kunnen verbazen over haar eigen beroep. „Een homp klei is niks, is chaos. Dat ik daar orde in kan

scheppen, onderwijl mijn ideeën ontwikkelend, dat prikkelt me. De Egyptenaren hadden zo'n prachtige tekst bij hun beelden: 'Zie ik kom voort uit het ongeschapene', kijk, dát bedoel ik nou!”, betoogt ze vol vuur.

Het werk van Homan heeft ontegenzeggelijk een klassieke uitstraling. De beeldhouwster, die veel in Pietrasanta werkt, voelt zich ook deel van de geschiedenis. „Maar het is niet mijn uitgangspunt, dat zijn en blijven de ideeën.”

De sculpturen, die een plek verdienen in beeldentuinen, zijn momenteel (t/m 11 juli) te zien in de Amsterdamse vestiging van galerie Utrecht, Prinsengracht 572.



■ 'Sonate' van Margot Homan.